

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

Γράφει ο Κώστας Πάππας

8η Συνέχεια

Τελικά η Βαλκανική συμμαχία υπογράφηκε και η Ελλάδα βγήκε στον Α΄ Βαλκανικό πόλεμο, έχοντας στο πλευρό της την Σερβία και την Βουλγαρία εναντίον της Τουρκίας.

Οι λεπτομέρειες αυτού του πολέμου δεν μας ενδιαφέρουν, αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ένα: Το ιστορικό αυτό γεγονός ήταν απόρροια του ότι ο βασιλιάς και ο πρωθυπουργός ομονόησαν, συνεργάστηκαν και το κυριότερο ότι ο βασιλιάς βασίλευε και ο πρωθυπουργός κυβερνούσε.

Μεταξύ του Εθνικού Διχασμού και των βαλκανικών πολέμων υπήρξε ένα τραγικό γεγονός, η δολοφονία του βασιλέως

Γεωργίου.

Απομνημονεύματα σοβαρών ελληνικών προσωπικοτήτων, αναφέρουν ότι ο βασιλέως Γεώργιος έπεσε θύμα Γερμανών πρακτόρων που ενήργησαν για λογαριασμό του Κάιζερ (θυμόσαστε άλλωστε την «εκτίμηση» που είχε ο Γουλιέλμος στον κουνιάδο του Γεώργιο από τα προηγούμενα αφηγήματά μου) και της πατρίδας τους, που έβλεπε την επέκταση της Ελλάδας σε βάρος των συμφερόντων τους στην Βαλκανική.

Η σύμπνοια βασιλιά – πρωθυπουργού ήταν εμπόδιο στις βλέψεις του Κάιζερ, που η απομάκρυνση του Γεωργίου θα έφερνε στο θρόνο τον σύζυγό της αδερφής του πρίγκιπα Κωνσταντίνο της Ελλάδος και θα δημιουργούσε το κατάλληλο κλίμα για την προώθηση των υποχthonίων σχεδίων του.

Πάντως τα έγγραφα της Βιέννης δεν προσθέτουν περισσότερες ενδείξεις η αποδείξεις στις επικρατούσες την εποχή εκείνη υπόνοιες.

Πολλές υποθέσεις έγιναν και γίνονται του ποια θα ήταν η μοίρα της Ελλάδας εάν δεν μεσολαβούσε η δολοφονία του Γεωργίου. Η πιο πιθανή υπόθεση θα ήταν ότι εάν ζούσε ο Γεώργιος η Ελλάδα θα είχε γλιτώσει από τον καταστρεπτικό Εθνικό Διχασμό και θα είχε αποφύγει την εδαφική, πολιτική και εθνική συμφορά.

Ο Πολυχρόνης Ενεπεκίδης δικαίως παρατηρεί ότι *«ο βασιλιάς Γεώργιος και ο πρωθυπουργός Βενιζέλος ήταν οι κατάλληλοι άνθρωποι, τοποθετημένοι από την Ιστορία εις καταλλήλους θέσεις, σπανίως συγκυρία υπήρξε εις την ελληνική ιστορία τόσο επιτυχημένη»*.

Το επιστέγασμα των χειρισμών του Ελ. Βενιζέλου μετά το τέλος των Βαλκανικών πολέμων ήταν η συνθήκη του Βουκουρεστίου, όπου η Ελλάς επικύρωνε την κατοχή της Μακεδονίας και άλλων αλυτρώτων ελληνικών εδαφών.

Είναι καιρός να προχωρήσουμε στο δεύτερο ιστορικό ορόσημο της Νεότερης Ελληνικής Ιστορίας, τον εθνικό Διχασμό, που αναφέρθηκε στην αρχή του αφηγήματός μου. Θα περιγράψω κατ' αρχάς, τα όσα προηγήθηκαν του Διχασμού, για να καταλάβει ο αναγνώστης πως στήθηκε το σκηνικό που τελικά οδήγησε στον τραγικό Εθνικό Διχασμό.

Δεδομένο είναι ένα, ότι κανείς από τους δύο λαούς, Γερμανία και Ελλάδα ήθελαν να συμμαχήσουν ο ένας με τον άλλον. Ούτε ο Κωνσταντίνος, ούτε ο Βενιζέλος επεδίωκαν τέτοια προσέγγιση.

Αυτή ήταν η κατάσταση το 1913. Έλεγε χαρακτηριστικά ο Γερμανός πρεσβευτής Βαγκενχάιμ:
« Όταν εμείς οι Γερμανοί κερδίζουμε μια δεκάρα στην Αθήνα, την ίδια στιγμή χάνουμε ένα τάλιρο στην Κωνσταντινούπολη».

Και μπαίνει τώρα το ερώτημα, πως τελικά γεννήθηκε το θέμα προσέγγισης της Ελλάδας με την Γερμανία; Ποιος το ξεκίνησε;
Η απάντηση στο ερώτημα αυτό, θα μας δώσει την αρχή του νήματος που οδήγησε στη Διχόνοια και τον Διχασμό. Ας το παρακολουθήσουμε.

Στα μέσα του 1913. Αμέσως μετά την δολοφονία του βασιλέως Γεωργίου και την ανάρρηση στο θρόνο του Κωνσταντίνου συνέβη το ανήκουστο **περιστατικό Θεοτόκη**.

Γράφει ο Μάριος Πλωρίτης στο βιβλίο του «Δυναστεία και Δυνάστες» (έκδοση Θεμέλιο, σελ. 97). « Ο Νικόλαος Θεοτόκης, κορυφαίος του παλαιοκομματισμού και της ολιγαρχίας είχε ορισθεί αρχηγός της διπλωματικής αντιπροσωπείας που θα ανάγγειλε στις ξένες κυβερνήσεις την ανάρρηση του Κωνσταντίνου στο θρόνο. Φυσικά η αποστολή της δεν είχε κανένα πολιτικό χαρακτήρα. Ήταν, όπως θα λέγαμε στην διπλωματική γλώσσα, αποστολή εθιμοτυπίας».

Και όμως ο Θεοτόκης παρουσιάστηκε στον Γερμανό Αρχικαγκελάριο **Μπέτμαν Χόλβεγκ** και στον υπουργό των Εξωτερικών **Γιάγκωφ** και επιβεβαιώνοντας πως είναι εξουσιοδοτημένος προς τούτο ... εξέφρασε την επιθυμία της ελληνικής κυβέρνησης όπως αυτή επιζητήσει ... προσέγγισίν προς την Τριπλή Συμμαχία (Γερμανία – Αυστροουγγαρία – Ιταλία)!!!

Η διαβεβαίωση εξέφραζε μόνο τον εαυτό του και το διάβημα ήταν καθαρά πραξικοπηματικό, εφ' όσον δεν είχε καμιά εξουσιοδότηση από την καθαρά υπεύθυνη Ελληνική κυβέρνηση.

Ακόμη και ο βασιλικότερος του βασιλιά **Γεώργιος Στρέιτ**, ο τότε υπουργός των Εξωτερικών της Ελλάδας ομολόγησε πως ο Θεοτόκης, ουδεμία από πουθενά έλαβε εντολή να διαπραγματευθεί συμμαχία με την Γερμανία.

Γι' αυτό και όταν μαθεύτηκε το διάβημα στην Αθήνα, προκάλεσε αληθινή αναστάτωση και ο Βενιζέλος απείλησε να παραιτηθεί.

Ο Στρέιτ ελαφρώς σκεπτόμενος χαρακτήρισε την πράξη “ανεξήγητον ελαφρότητα” !!!

Ποια ήταν η οικογένεια Θεοτόκη; Μεγαλοαστοί Κερκυραίοι, ο κόντς Γεώργιος Θεοτόκης είχε διατελέσει επανειλημμένα πρωθυπουργός, ο υιός Νικόλαος πρεσβευτής της Ελλάδος στο Βερολίνο και έμπιστος!! του Κάιζερ, παράξενη στ' αλήθεια διπλή ιδιότητα.

Ο Νικόλαος τελικά έφαγε το κεφάλι του, τουφεκίστηκε με τους άλλους πέντε στο Γουδή, ο άλλος υιός Τζων ήταν ο αυλάρχης της Σόφιας (αδελφής του Κάιζερ), κατά τα άλλα πολύ ενδογενής ελληνική οικογένεια.

Τι συνέβη στον Θεοτόκη μετά την απρονοησία του αυτή, τιμωρήθηκε;
Μας απάντησε ο ιστορικός Καρολίδης στο «Συμπλήρωμα της ιστορίας του Παπαρρηγόπουλου» τόμος Ζ', Β, 175 «... δεν στερήθηκε της εύνοιας του Κωνσταντίνου, ο οποίος μετ' ολίγον τον καλούσε στο στρατηγείο του ...».

Βλέπουμε λοιπόν, ότι είχε ήδη αρχίσει η διπλωματία της “οπίσθιας θύρας“ ή διπλωματικώς καλούμενη «Παράλληλη Διπλωματία» πίσω από τις πλάτες του υπεύθυνου πρωθυπουργού Ελευθερίου Βενιζέλου.
Τέτοια διπλωματία είχε καταργηθεί στις ημέρες του Γεωργίου, διότι ο βασιλεύς είχε κατηγορηματικά απαγορεύσει την παράλληλη διπλωματία, αποθαρρύνοντας πρωτοβουλίες και παρενέργειες των συμβούλων του.

Ο Κωνσταντίνος όμως ευθύς με την ανάρρηση του στο θρόνο, άνοιξε διάπλατα τις πόρτες της πάρα-διπλωματίας και τις προσβάσεις στην παράλληλη εξουσία, ενθαρρύνοντας αυτές.

Το επεισόδιο Θεοτόκη είναι μια τρανή απόδειξη ακόμα και για τους πιο κακόπιστους, ότι όσα γράφονται δεν είναι αποκυήματα της φαντασίας του γράφοντος, αλλά ιστορικές αλήθειες που επιβεβαιώνονται από έγκυρους ιστορικούς.

Το επεισόδιο Θεοτόκη μπορεί να θεωρηθεί σαν πρόδρομος άλλων επεισοδίων που τελικά οδήγησαν στο Διχασμό.

Αυτή είναι η απάντηση στο ερώτημά μας, ποιος ξεκίνησε τον μηχανισμό της προσέγγισης της Ελλάδος προς την Τριπλή Συμμαχία, σε χρόνο ανύποπτο που ούτε ο ίδιος ο βασιλιάς τουλάχιστον επίσημα, δεν είχε εκδηλώσει τέτοιες επιθυμίες και σύμφωνα με την άποψη μου απο το περιστατικό αυτό έχει την προέλευση του ο χαρακτηρισμός «βασιλικώτερος του βασιλέως».

Συνεχίζεται...